

[Weikop.]

hed for menneskeliv på søen; den finder jeg ikke noget at indvende imod, heller ikke på nuværende tidspunkt.

Aage Fogh: Jeg vil gerne til indledning gøre en enkelt bemærkning til det ærede medlem hr. Viggo Hauch. Det ærede medlem hr. Viggo Hauch sagde under sin tale, at jeg havde haft en opsats i Politiken. Det må skyldes en misforståelse. Jeg har ingen opsats i Politiken; der er en meddelelse i Politiken i dag, som jeg også har læst; jeg har ikke skrevet den, jeg har heller ikke bedt om at få den optaget, men jeg kan godt godkende den i den form, den er optaget. Det ærede medlem kan deraf ikke læse andet, end at jeg har den opfattelse, at det lovforslag, der er fremsat, er det, der nogenlunde bliver gennemført. Hvis man vil have en sømandslov nu, så tror jeg, man må være indstillet på, at den ikke i principerne kommer til at ligge ret langt fra det, der er fremsat. At man kan forhandle om, enkeltheder har til enhver tid været helt klart. Så er der vist ikke grund til at tale mere om det. Det ærede medlem hr. Viggo Hauch rettede et spørgsmål til den højtærede handelsminister, og jeg finder anledning til at give svaret, for det er dog mit navn, der er nævnt i den forbindelse.

De foreliggende lovforslag handler alle sammen om søfarten og søfartens vilkår, og for mit vedkommende er der ikke grund til at gøre nogen lang indledning. Jeg kan kort erklære mig ganske enig med den gode tale, den højtærede handelsminister holdt ved fremsættelsen; den findes spalte 3165 og er holdt den 25. februar i år. I denne tale omtaler den højtærede minister overmåde rigtigt den store betydning, skibsfarten har for det danske erhvervsliv. Det kan jeg give tilslutning til, og jeg glæder mig over, at det ærede medlem hr. Weikop lige har gjort det samme, han gjorde det endda stærkere, end jeg kan gøre det.

Når man skal bedømme disse forhold, er det jo et vidtspændende område. Det er redere, som er ejere og ledere, det er mandskabet, som udfører arbejdet, og derfor er det naturligt, at de lovforslag, der har til formål at ophjælpe skibsfarten, må spænde vidt. Jeg anser det for vigtigt, at

den højtærede handelsminister har stillet forslag om ændringer i sømandsloven, der f.eks. gør det muligt for dem, der sejler og arbejder ude på søen, oftere at kunne komme hjem til familie og venner i hjemlandet; medens det hidtil har været sådan, at de havde ret til hjemrejse hver 24. måned, får de nu denne ret én gang om året. Jeg anser dette for at være vigtigt, fordi jeg tror, det vil gøre arbejdet på søen mere tiltalende og altså virke tiltrækkende. Jeg kunne tænke mig at spørge, om det ikke kunne være rimeligt at gøre lidt forskel på de sømænd, der hyres her i landet, og dem, der hyres ude i fremmede lande. Det ville vel ofte være sådan, at de, der hyres i fremmede lande, har mindre tilknytning til hjemlandet end de, der hyres herhjemme — meget ofte sømænd, der ikke har familie — medens de, der hyres her i landet i de fleste tilfælde vil være familiefædre. Derfor kunne det måske være rimeligt, at der var lidt forskel på de to kategorier, men det er en lille ting, som vi kan diskutere.

Jeg er også særdeles tilfreds med, at den højtærede minister stiller forslag om velfærdsforanstaltninger; alt, hvad der ofres her, er efter mit skøn af det gode. Det ofres til fordel for sømændene, og det betales væsentligt af staten og rederne. Forslaget går ud på, at der skal ydes 20 øre om dagen pr. mand, deraf skal staten betale det halve, rederne 25 procent og mandskabet resten, altså også et forslag, der har til formål og hensigt at gøre sømandsarbejdet mere tiltalende. Jeg er ganske overordentlig tilfreds med, at den højtærede handelsminister i sit forslag giver udtryk for ønske om en bedre uddannelse, også teoretisk uddannelse, af søens folk. Her gælder det samme som på landjorden, at vi vistnok hidtil har forsømt en del på disse områder; derfor hilser jeg med tilfredshed, at det nu bliver taget op.

Der er ingen tvivl om, at det vigtigste af lovforslagene er forslaget om skibes bemanning; jeg skal ikke nægte, at efterhånden som jeg har haft lejlighed til at gennemgå det ret betydelige materiale om bemanningsforholdene både her i landet og i udlandet, står det for mig som en gåde, at vi indtil 1964 arbejder med en bemanningslov, der forudsætter, at der på de